

QUÁI

Nói nó là quái kiệt, chắc hơi lố, còn nói quái nhân thì hơi kỳ, nhưng mà “ quái “ thì thằng này, nó quái ra trò : Quái dị, quái gỡ, quái đủ thứ ...nó quái hà rằm, có chỗ được được là ra tay quái, thằng nào vậy ... ta ???

Nội cái tên và họ, của nó, nó cũng nói :

- Ba tao, đặt tên tao, tao thấy, nó quái gì đâu !

- Gì đó mậy ?!

- Nè, tao họ Cao, Ba tao đặt tên tao là Gàn : Cao văn Gàn !!! Mày thấy kỳ cục chưa chớ ???

- Ai biết đâu na ...

- Hè hè ... Đã Cao mà Gàn !? Lạ thiệt, còn tướng tinh tao, tao cũng thấy dị hợm (?!), nên tao rần mắc, tập ... thêm cái hợm, cho thêm dị kỳ ! Giờ “ thành thuộc rồi “, chớ mày hông thấy hả ?

- Thấy !!!

Anh chàng Cao văn Gàn này là bạn bè tình thương, chí cốt mền thương (?!), bô tèo, ở Quang Trung. Nhưng khi qua Thủ Đức, giờ nhớ lại hông biết nó ở ĐĐ Ba Mươi Mấy ??? Còn dòm trong cuốn Kỹ Yếu tui có, có cũng như không, vì cuốn này tui ... ém kỹ quá, sợ bị đốt, nên giờ tả tơi, nó tưa đầu, mục trang, kiếm cũng thấy tên thằng Gàn !!!

Giờ, để tui kể sơ sịa thằng mắc dịch này : Nó óm, thấp hơn tui, súngrăng của, mang kiếng cận dày cui, tay

chưng lỏng nhỏng, muốn “ cà đơ “ tay căng là cà đơ liền, muốn bại là bại, muốn xụi là xụi, nó làm y chang như thiệt, làm ngay tức khắc ... Đặt biệt, nó có giọng cười, hông giống ai, khó tả, mà cũng khó tập, nó khoe với tui :

- Tao tập cái giọng cười này cả năm mới xong, nhe mậy !

- Xời !!!

Nè, nó cười như vậy :

- Hà hà Hó ... Oóttt .

Tui viết như vậy, chớ khi nghe nó cười – cười chọc quê – cười cho anh em khoái – nghe xong, tả hông được bằng chữ, nhứt là tiếng “ óo ttt “ (ót), tiếng sau, hai tiếng hà ... hó .

Tiếng óottt ...ót này : Họng hả, gòng

yết hầu, rút hơi ngược vô bụng, rất rất cổ !!! Tui bày đặt, tập riết, cũng quen !

Trong “sam” 46B Gia Long : Tui nằm giường trên, sát tường, Cao vẫn Gàn giường dưới, kể đến là anh chàng Bùi Kế Thanh Phong, Trần Việt Sử, Thành Mập (có hình chụp, ôm cây Đại Liên M 60 ở cuốn Kỷ Yếu, ĐĐ 37), Bình Đầu Bò ở Tôn Đản Quận Tư, Khánh Hội ...

Mới ban đầu, tối tối, nghe thằng Gàn cười, thiệt hông giống ai, khó ưa, sau đó, hông hiểu sao, ai cũng khoái, nên, hé, thằng Gàn mở đầu cười, hà hà ... hó ... là, cả sam “ ót “ theo một tiếng như sấm dậy, rền trời, rồi sau đó, cả bày cười hó hó ... Kỳ thiệt tình !

Cao vẫn Gàn, đờn ghi ta rất giỏi, chơi trống cũng hay, nhân phim cây “ ót “ cũng tài ... Tóm gom lại một bó, ở 46 B, Gàn là Trưởng Ban Văn Nghệ, còn tui, biết ca chút đỉnh, cũng bày đặt vô văn nghệ, chiều thứ bảy, tạp dịch, anh em hông có “ máu văn nghệ “ thì ... chịu khó lượm rác, còn thằng nào vô Ban Văn Nghệ thì, ở nhà ... dợt văn nghệ, khỏe ru bà rù, hà ... (!) Lại còn có nước đá chanh để uống, cho thông cổ, nữa nha !!!

Còn chuyện này, sẵn đây kể luôn cho trọn, chớ hông dám “ khoe “, là : Lúc Hoàng Thun, thổi tu huyết suông, cho anh em đi về, vì không có Huỳnh Trưởng dạy ca, nên bên Tiểu Đoàn biểu Ban Văn Nghệ kiếm nhạc để luyện anh em, vừa đi vừa ca “ cho giống với người ta “ .

Vì nhà ở gần Quận Trường QT, nên tui có phép ra công, để về nhà đem

nhiều nhạc lên cùng anh em tập : Vừa đi đếm nhịp, vừa ca ... Đó là những bản nhạc (giờ quên tựa rồi) có lời ca :

1 - Ngày bao hùng binh tiến lên, bờ cõi vang lừng câu Quyết Tiến ...

2 - Kiếp bô ê mìn ... Ánh dương lên một đoàn thanh niên dục nhau đi từ khi nắng sớm, lúc gió chiều về trong tiếng tiêu

3 - Đường trường xa ... (con chó nó tha con gà ...) vãn vãn ...

Mà, sau này, 471 dạy lại những bài ca này cho Đoàn Em 1/72 và 2/72 cũng như 3/72 ... khi 471 lên “ Siêu Huỳnh Trưởng ”

Lúc ở Thủ Đức, không có về phép tuần, ban văn nghệ tối thứ bảy ca om sòm, cũng có tui và thằng Gàn tham gia ...

Vì là người trong cuộc, nên xài chữ “ tui “ hơi nhiều, thông cảm đi ... anh em An Lộc bỏ tèo ...

Cốc Chủ 374 (Còn tiếp 1 bài nữa)